

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg er enig med hr. Mogens Nørgård Pedersen i, at vi her er ude i en balancegang, hvor organisationerne altså også må tage deres ansvar i visse situationer. Jeg skal jo ikke skjule, at jeg synes, at nogle fagforbund i visse tilfælde er gået for langt. Vi har set nogle grimme sager på det her område, som ingen har haft glæde af.

På den anden side mener jeg, at retspraksis jo udvikler sig hele tiden, og Arbejdsrettens opfattelse af arbejdsmarkedet ændrer sig jo også med tiden. Derfor vil vi jo en gang imellem opleve et tilbageslag på det her område, men afgørende i fremtiden bliver naturligvis, at organisationerne pålægger sig selv det ansvar ikke at forgribe sig på virksomheder og lokalsamfund, som så påføres skadevirkninger.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Mogens Nørgård Pedersen med en sidste kort bemærkning til ministeren.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Jeg har forståelse for, at retspraksis udvikler sig, og verden er ikke den samme i dag, som den var i går. Men som sagt har vi set sagerne blive flere og flere. Er det mængden af sager, er det størrelsen af sager, eller hvad er det, der skal til, for at ministeren vil tage et initiativ på det her område, hvor ministeren jo også erkender at der er et problem?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg håber, at organisationerne forstår alvoren i det budskab, som jeg fornemmer at et flertal af Folketingets partier gerne vil sende i de her sager.

Vi synes, det er rigtigt, at arbejdsmarkedets parter har de konfliktrettigheder og -muligheder, som man har på det danske arbejdsmarked, men med en ret følger naturligvis også et ansvar for hele tiden at udøve den respektfuldt over for det samfund, vi opererer i.

Jeg kan ikke klart svare på, om det er antallet af sager, grovheden af sager, men vi kan jo i hvert fald sige, at der vil være en grænse et eller andet sted for, hvad vi vil stå model til, men grundlæggende må vi sige, at den konfliktret – strejkevarsel og lockoutmulighed – som arbejds-

markedets parter har, jo har vist en fin balance på arbejdsmarkedet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Freddy Dam som ordfører.

Freddy Dam (V):

Ifølge Kristendemokraternes beslutningsforslag bør der indføres en begrænsning i de faglige organisationers konfliktret over for arbejdsgivere, der har overenskomst med en organisation uden for LO-området, medmindre meget stærke grunde taler for, at der oprettes en ny overenskomst.

Dette synspunkt har Venstre megen sympati for, og vi finder det faktisk stødende, at en faglig organisation har mulighed for at tage en virksomhed som gidsel, der for så vidt har ordnede forhold for medarbejderne, og som tilbyder vilkår svarende til dem, der er almindeligt gældende i branchen.

Efter vor opfattelse skal såvel virksomheder som medarbejdere frit kunne indgå aftaler med hvem, de vil. Omvendt er det også Venstres opfattelse, at konflikter på arbejdsmarkedet som altovervejende hovedregel skal søges løst af parterne selv, og at lovgivningen må være den aller sidste udvej.

Forslaget var fremme i nogenlunde uændret form i 2002, hvor behandlingen resulterede i nedsættelsen af et udvalg, der i sommeren 2003 redegjorde for Arbejdsrettens praksis. På den baggrund fandt beskæftigelsesministeren ikke anledning til at foretage yderligere, hvad vi i Venstre var enige i.

Af redegørelsen fremgik, at der faktisk er sket, og at der fortsat sker en udvikling i Arbejdsrettens praksis, om end i det mindste én enkelt efterfølgende sag synes at afkræfte denne vurdering. Omvendt må man jo erkende, at en enkelt svale ikke gør nogen sommer, og der skal efter Venstres opfattelse en længerevarende og fortsat praksis til, før man eventuelt kan konstatere en stagnation eller et tilbageslag i Arbejdsrettens praksis.

I øvrigt fremgår det af de seneste dages presse, at der måske er ved at indtræde en vis opblødning af organisationernes positioner med hensyn til gensidig anerkendelse. Jeg tænker her på drøftelserne imellem Kristelig Arbejdsgiverforening og Foreningen af Offentligt Ansatte, og det understøtter for så vidt forhåbningen om, at arbejdsmarkedets parter selv løser problemstillingen på længere sigt.